

Ἄς μᾶς ὑβρίζουν, ἄφες τους ἀφοῦ δὲν ἐννοοῦσι . . .
εἰς λήρους θ' ἀπαντήσης;

Μὴ ταπεινοῦσαι ἀπαντῶν, τὸ οὖς των δὲν θ' ἀκούσῃ
καὶ μάτην μὲ τοὺς στίχους σου παράπονον θ' ἀφήσῃ.
Ἄδιαφόρει, οἱ πολλοὶ ἐὰν κακῶς μᾶς κρίνουν
τὰ χεῖλη των μειδίαμα ἂν εἶρον διαστέλλει,
ἄφες τὸν φθόνον, τὴν χολὴν εἰς ὕβρεις νὰ ἐκχύνουν
διόλου μὴ σοὶ μέλει.

ΟΛΙΓΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΑΩΡΩΣ ΘΑΝΟΥΣΗΣ

ΕΛΕΝΗ Α. ΑΡΣΕΝΗ

Ἐκεῖ ποῦ τὸ λιγερόφωνο πουλάκι τῆς ἀνοιξης, ἀπάνω ἔστην ἀγαπημένη του λεύκα, ἀρχίζει τὰ γλυκὰ κελαδήματα μέσα ἑστὰ χαράμματα τῆς ἡμέρας, μιὰ σκληρὴ σφαῖρα τὸ κόβει ἀπάνω ἑστὸ τραγοῦδι του καὶ τὸ ρίχνει ἑστὸ χῶμα νεκρὸ: καὶ ἡ γλυκειὰ του μανοῦλα πετάει τρομασμένη ἀπὸ τὸ κλαδί καὶ κρύβεται μέσα ἑστὴ φωνῆ τῆς μὲ κλάμματα καὶ ἀναστεναγμοῦς. Ἦταν γραφτὸ του νὰ πάῃ τὸ πουλί καὶ ἦταν γραφτὸ τῆς νὰ κλαίῃ ἡ μανοῦλα του· ἔτσι λέει ὁ κόσμος. Ἀλλὰ ξέρει ὀλόκληρος ὁ κόσμος πόσο πικρὰ εἶνε τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, ποῦ χύνουν τὰ μάτια μιᾶς μητέρας; Ξέρει ὁ κόσμος ὀλόκληρος ποῖα λαύρα καὶ ποιοὶ καῦμοί, ἀφοῦ ξεχειλίσουν μέσα ἑστὴν καρδιά, χύνονται σὰν ποτάμια, καὶ ὅπου πέσουν καὶ ὅπου χυθοῦν μαραίνουν τὸ χορτάρι, καθὼς μαραίνουν καὶ τὰ μάγουλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα διαβαίνουν; Ἐρχεται τότε ἓνας φιλόσοφος μὲ τὴν πένα ἑστὸ χέρι καὶ μὲ πρόσωπο σοβαρὸ, κάθεται ἀνάμεσα ἑστους λυπημένους καὶ μὲ βαρεῖα φωνή: «Μὴν κλαίετε, λέει, τὸ πουλί εἶνε νεκρὸ, ἡ κόρη εἶνε πεθαμένη, καὶ τὰ δάκρυά σας δὲν ἔμπορουν νὰ τὴν ἀναστήσουν». Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε, φτωχὲ φιλόσοφε, ὅτι τὰ δάκρυα κυλοῦν γιὰ ν' ἀναστήσουν τοὺς πεθαμένους; Ἡ καρδιά ἔχει ἑδική τῆς φιλοσοφία, καὶ τὰ λόγια σου εἶνε λόγια....

Μέσα ἑστῆς ζωῆς τὰ χαράμματα, ἐκεῖ ποῦ τρεμοσβύνουν τὰ στροφα τῆς παιδικῆς νύκτας καὶ ξυπνάει ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς ἡ ἀυγῆ τῆς νηότης ῥοδοστολισμένη καὶ περιχυμένη μὲ τὸ γλυκύτερο φῶς τοῦ κόσμου· ἐκεῖ ποῦ τὸ τραγοῦδι εἶνε ἀγγελόφωνο καὶ τὸ χαμόγελο

γλυκό σ' ἄν φιλή καὶ γοργόφτερο σ' ἄν πουλάκι ἀνάβει καὶ σβύνεται
 'στῆς νηότης τὰ χεῖλη· ἐκεῖ ποῦ ἡ καρδιά εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀγά-
 πας καὶ χαράς, ὅπου καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ λύπη εἶνε 'ντυμένη μὲ
 τὰ ὠμορφότερα στολίδια, σ' ἄν συννεφάκι 'στοῦ ἥλιου τὸ βασιλεῖμμα·
 ἐκεῖ ὅπου τὸ δάκρυο εἶνε δροσοῦλα κι' ὁ ἀναστεναγμὸς δροσιζει
 τὰ χεῖλη ὅπως τὸ ζεφυράκι δροσιζει τὸ ρόδο, ἐκεῖ καὶ ἡ ΕΛΕΝΗ
 ἔρριξε μιὰ ματιὰ 'στὴ μανούλα τῆς, ἓνα θλιβερό χαμόγελο 'στὸν
 πατέρα τῆς καὶ 'στοὺς ἀδελφούς τῆς καὶ ἡ κατάλευκη ψυχὴ τῆς
 ἐπέταξε 'στὰ οὐράνια. Τὸ τελευταῖο τῆς χαμόγελο ἀπεκρουσταλ-
 λώθηκε 'στὰ χεῖλη τῆς καὶ ἡ τελευταία τῆς ματιὰ ἐπῆρε φωνὴ
 καὶ ζωὴ μέσα 'στὴν καρδιά τῆς μητέρας τῆς. Δύστυχη μητέρα,
 δὲν θὰ 'μπορέσης ποτὲ νὰ λησμονήσης τὴ ματιὰ ἐκείνη ποῦ τὰ
 μισοσβυσμένα μάτια τῆς κόρης σου σοῦ ἔστειλαν γιὰ τελευταία
 φορά!

Τώρα ἡ ἄτυχη κόρη λευκοντυμένη σ' ἄν νυφούλα, μὲ κλεισμένα
 τὰ μάτια καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ξαπλωμένη 'στὸ φέρετρό
 τῆς, τὸ περιχυμένο ἀπὸ δροσομυρωμένα λουλούδια οὔτε 'μπορεῖ
 κ' ἄν νὰ γυρίσῃ τὴ χλωμὴ τῆς ὄψι καὶ νὰ 'δῇ τὴν παραπονεμένη καὶ
 θλιβερὴ καρδιά ποῦ κάθεται δίπλα τῆς καὶ τὴν πνίγει ἡ ἀγόρταγη
 λύπη. Ἡ καρδιά ἐκείνη ποῦ τόσοσ καιρὸ ἐπερίμενε νὰ ἐνωθῇ μαζὴ
 τῆς σὲ ὅλη τῆς τὴ ζωὴ τὴν χάνει διὰ παντός κι' οὔτε τὰ τόσα
 τῆς δάκρυα ἀνακουφίζουν τὸν πόνο τῆς. "Ὅλα τὰ γλυκὰ τῆς νηό-
 τῆς ὄνειρα καὶ ὄλαις ἢ φθερωταῖς ἐλπίδες ἐπέταξαν καὶ ἐσβύσαν
 σ' ἄν σκιαῖς ἐμπρὸς 'στοῦ χάρου τὴν ἄγρια ὄψι: καὶ ἀπὸ σήμερα
 ἀφίνει ὅ,τι 'στὸν κόσμον ἀγάπησε ἡ ψυχὴ τῆς 'Ελένης καὶ αὐτὴ
 κλείνετε 'στὸν ἀραχνιασμένο καὶ σκοτεινὸ τάφο, ὅπου τόσα νηῶτα
 τὸ μαῦρο χῶμα κατέφαγε.

Κοιμήσου 'Ελένη, τὸ κυπαρίσσι φυλάει τὸν ὕπνο σου καὶ τὸ
 πουλάκι τῆς αὐγούλας νανουρίζει τὰ ὄνειρά σου, ἄν 'μποροῦν
 ν' ἄλθουν ὄνειρα 'στὴν παντοτεινὴ ἐκείνη νύκτα τοῦ τάφου σου!

[1884] *

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΥΘΟΣ.

Ἦτανε ὁ Ζεὺς μιὰ μέρα στὴν καλὴ του
 Κ' ἐμοίραζε χαρίσματα τοῦ κόσμου.

"Ὅλα τὰδινε μὲ ὅλην τὴν ψυχὴ του
 Χωρὶς ν' ἀφίνη νὰ τοῦ λένε δ' ὦ σ' ἴ μ ο υ.

Κ' εἶχε δώσει μὲ τ' ἄλλα του καλὰ

* Ἐγγραφή τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τῆς πολυκλύστου κόρης 'Ελένης Α. Ἀρσένου, τὸ
 πρῶτον δὲ νῦν δημοσιεύεται.